

RUSKÝ TÝDEN

František Ringo Čech

TÝD

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2013

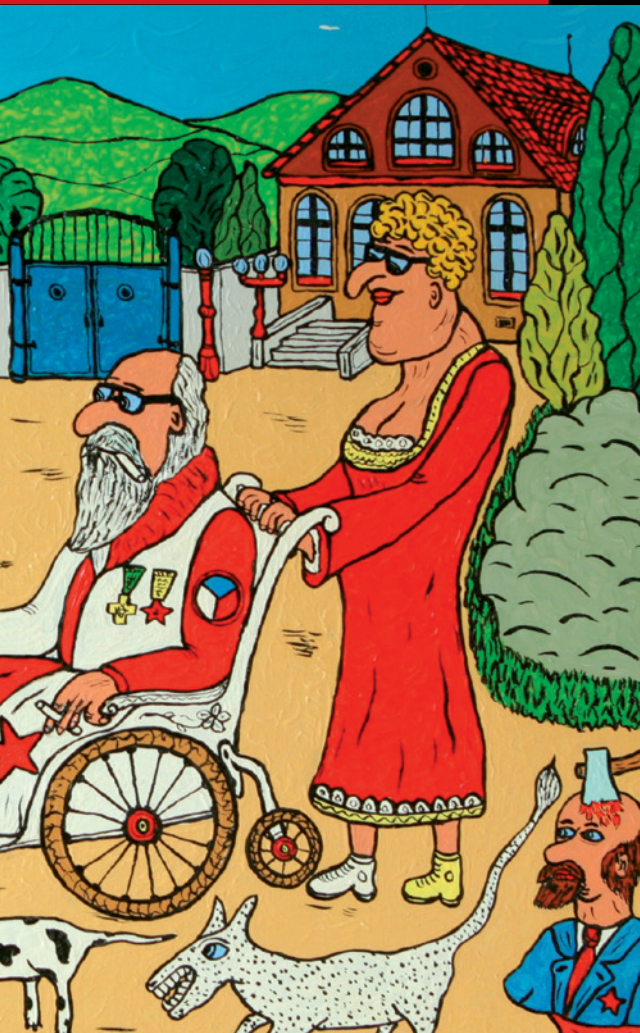
RUSKÝ TÝDEN

RUSKÝ

TÝDEN

František Ringo Čech

Na předchozí dvoustraně je použita reprodukce obrazu Františka Ringo Čecha
Ringo, přicházejí tvoji věrní (1997)

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

Illustrations © Otakar Jirák, František Čech, 2013

Photo © Otto Dlabola, 2013

© Galén, 2013

ISBN 978-80-7262-986-2 (PDF)

ISBN 978-80-7262-987-9 (PDF pro čtečky)

Můj milý čtenáři,

ty, který mě máš rád, to dobře víš, protože mě znáš, ale ty už méně milý čtenáři, který mě rád nemáš a tuto knížku dostáváš do ruky náhodou, se musíš smířit s určitými anomáliemi mé tvorby.

Mimo střídání nekonečných souvětí s telegrafickými větami, což vytváří můj jedinečný a nenapodobitelný literární styl, jsem nucen ve svých dílech a těch, která se týkají rockové oblasti zvláště, pracovat se sprostými výrazy!

A to daleko sprostšími, než si dokážeš ve své fantazii představit. V každé redakci se mě ptají, zda to musí být?

A pokaždé odpovídám shodně — ano! Musí, a to ze dvou hledisek.

Za první — většinou popisují a jen mírně literárně stylizují skutečné příběhy a události, o kterých máš právo být informován, a v nově nabyté svobodě ti nechci lhát.

Za druhé — jako literát mám právo pracovat s celou bohatostí svého mateřského jazyka, který mi díky své dokonalosti dává skvělé možnosti popisovat i ty nejsprostší události naprosto věrně a precizně. Tam, kde to jde, volím, sám veden mravnostní autocenzurou, výraz jemnější nebo vhodné synonymum. To lze pouze v případech, kdy není porušen základní smysl a význam děje a věty.

Čeština má však některé skvostné a jadrné výrazy, které nahradit nelze, i když si lámete hlavu jak chcete.

Uvedu příklad — kurva zasraná!

Cožpak je možné pro tato dvě slova najít synonymum nebo jiný výraz? Anž bych porušil smysl, který je každému naprosto jasný? Kurva zasraná! Slyšíš, jak to zvoní? Slyšíš to úderné kladivo jazyka českého? Takto popsanou dívku si každý z nás okamžitě vybaví se vším, co k ní patří! Nic se nemusí dodávat! Toto označení dokonce vypráví o dotyčné celé příběhy.

V totalitním režimu bych musel použít výraz — pokálená lehká žena! Vnímáte tu blbost? A stejně je to chabé a impotentní, vždyť nakonec — pokálená žena není kurva zasraná!

Už chápete moji literární sprostotu a mé nekonečné boje s redaktory? Popisují-li společnost, kde je toto výrazivo běžné, bez jeho použití ztrácí dílo na rasanci a pozbývá pravdivosti!

A ptám se tě znovu, můj milý čtenáři, chceš, abych ti lhal? No vidíš. Nehledě k tomu, že si myslím, že opravdová sprostota člověka spočívá v něčem úplně jiném!

Většina lidí, které znám, při jejichž mluvě si dámy pohoršlivě ucpávají uši, jsou fajnový — rovný — čestný chlapi. A naopak mohu uvést mnoho příkladů vybraně a spisovně mluvících zmetků.

Tak jsme se tedy dohodli! Když přistoupíš na tato pravidla hry, pokračuj ve čtení mé knížky. Kdyby to byla na tebe velká síla, odlož, prosím, mou knížku bez hořkosti a nepiš mi hanlivé dopisy!

Nechodím tancovat na Hajnovku, protože to považuji za hrůzné. Prostě tam nejdu. Tím to pro mě končí. Ale nestojím u vchodu, abych vycházejícím padesátníkům nadával za promrhané odpoledne.

Nechodím zásadně na české filmy! Prostě se mi nelíběj. Ale nepíšu českým režisérům, aby šli do výroby!

Chápeš to?

Odpovím současně na další podstatnou výtku. Co děti? Mládež, která se zmocní mé knížky?

Tedy zase popořádku. Nepodceňujme naši mládež! Pochybuji, že by se z mé knížky dozvěděly české děti slova, která neznají!

Nezastávám názor, že by děti měly mluvit sprostě! Právě naopak — řezat hochy za každý takový výraz řemenem!

A opět opakuji, že používání tvrdších výrazů ve školních přestávkách ještě neznamena, že tito mladí lidé kradou rodičům peníze z kapes! Pro moji literaturu platí zvláštní bezpečnostní předpisy. Ostatně ty je dobře znáš, můj milý čtenáři, jen bych tě chtěl upozornit, abys je použil i v případě mé knížky.

Copak každý z nás pravých mužů nevlastní společně s videorekordérem také alespoň jednu pornokazetu?

Ruku na srdce, milý čtenáři, není tomu tak? No vidíš! Já jsem samozřejmě stejný jako ty! Ne že by se nám to zase tak strašně líbilo nebo že bychom ve svých letech potřebovali doškolovací kurzy, to ne. Ale jsou občas vhodné okamžiky, kdy máme pozvanou společnost přátel.

Je dobrá zábava, otevřená už druhá lahvinka, už jsme si pouštěli dovolenou u moře i Višňový sad a chvíle přátelského posezení zpestří naše pornokazeta. Nic se samozřejmě neděje. My spokojeně mlčíme a koukáme se na ty nemravy na obrazovce. Naše manželky se nekoukají tak, aby všechno viděly, a říkají, že je to hrozné a že jsme idioti.

Ochotně s nimi souhlasíme a připouštíme, že je to blbý a na jedno brdo, ale nikdo se nezvedne, aby úpadkovou kazetu vypnul!

A já se ptám, hrozí nebezpečí, že by vaše děti uspořádaly pro své spolužáky tuto projekci?

Nehrozí! Kazeta spočívá bezpečně uzamčena v nejtajnějším úkrytu. Tam, kam prostě k ní šoupneš i mou knížku! Proto se vlastně o tom tak rozepisují. A je to.

Snad jsem tedy uspokojil vaše obavy a mohu přistoupit k druhé, neméně závažné části této úvodní kapitoly.

Nejdříve bych chtěl odpovědět na otázku, co jsem chtěl svým literárním dílem říct — nic!

Tento malý výsek, jedná se o jeden týden, je vzorkem uměleckých turné rockových kapel. Čtenáři nemají představu, jak hudebníci žijí a jak se chovají na takových zájezdech. Já jsem uveřejnil několik povídek již před vydáním této knížky. Většinou ve spojení s jinými příběhy. Tato kniha je vlastně

takovým deníkem, jehož týdenní výňatek předkládám veřejnosti. Všechno jsem si pečlivě zapsal a nic si nevymýšlím.

Zájezd mého orchestru se zpěvákem Jiřím Schelingem do Sovětského svazu trval šest týdnů.

Týden našeho života vám poskytne dokonalý obraz, jak probíhal celý zájezd a desítky podobných turné našich rockových kolegů z celé naší republiky. Když jsem si přečetl rukopis, okamžitě se mi vybavila skvostná britská knížka — Deník pana Nuly.

Ne že by moje práce dosahovala hodnot tohoto mistrovského díla, ale obě mají mnoho společných znaků.

Ve své podstatě trvalá nuda a šed', vyplňující nekonečné hodiny od koncertu ke koncertu. V takových situacích dochází k ponorkové nemoci, kdy si kamarádi začínají lézt na nervy a vznikají situace, které popisuji.

Průběh těchto dní nikterak nezhodnocuje naši práci v okamžiku, kdy jsme vylezli na jeviště.

Tam jsme byli dobří, na svém pracovišti hodni obdivu a uznání, ale potom? Posoudíte sami. Nebojím se už dnes zveřejnit pravdu v celé její nahotě, aniž bych riskoval rozvody v rodinách svých bývalých hudebníků. Jednak už se tak dávno stalo před vydáním této knihy a ty manželky, které u nás zůstaly, věkem zmoudřely a pochopily, že nás nezmění a pro tyto naše drobné charakterové vady se nevyplatí nás opouštět.

Jednak by si nepomohly, protože my chlapi jsme všichni stejní, a navíc ani naše povětšinou krásné ženy nemají tak úplně čisté svědomí. Takže pevně doufám, že soudy už nebudou!

Moje sladké máničky — Mamute, Kubeši, Kavale, Maruštíku a Francle, kdyby vám moje knížka měla způsobit

jakékoli nepříjemnosti, jsem připraven vše odvolat a odpřísáhnout, že jsem si to vymyslel!

Chtěl bych také připomenout památku jednoho z našich nejlepších rockových zpěváků Jiřího Schelingera.

Prožil jsem s tímto vynikajícím člověkem nezapomenutelných sedm let a Jirka mi pořád chybí. Byl to vzácný charakter a umělec, který předběhl svoji dobu. Jirko! Kamaráde! Slyšíš mě? Komunisti už tu nejsou, a proto to chci vydat! Tak jak jsem ti to slíbil, když jsi byl mezi námi!

Navždycky tvůj kamarád RINGO